

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

10. ÚNORA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši -
„Abba, Otče!“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 16. ledna 2019,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Michal Cordero

Libor Rösner
- strana 4 -

**„Je-li někdo z vás
nemocen, ať zavolá kněze.“**

P. Andreas Hirsch FSSP
- strana 6 -

**Bůh koná také dnes
zázraky uzdravení**

Wolfgang Hödl
- strana 7 -

**Pocity umírajícího,
který byl bezstarostný
a málo myslel na smrt**

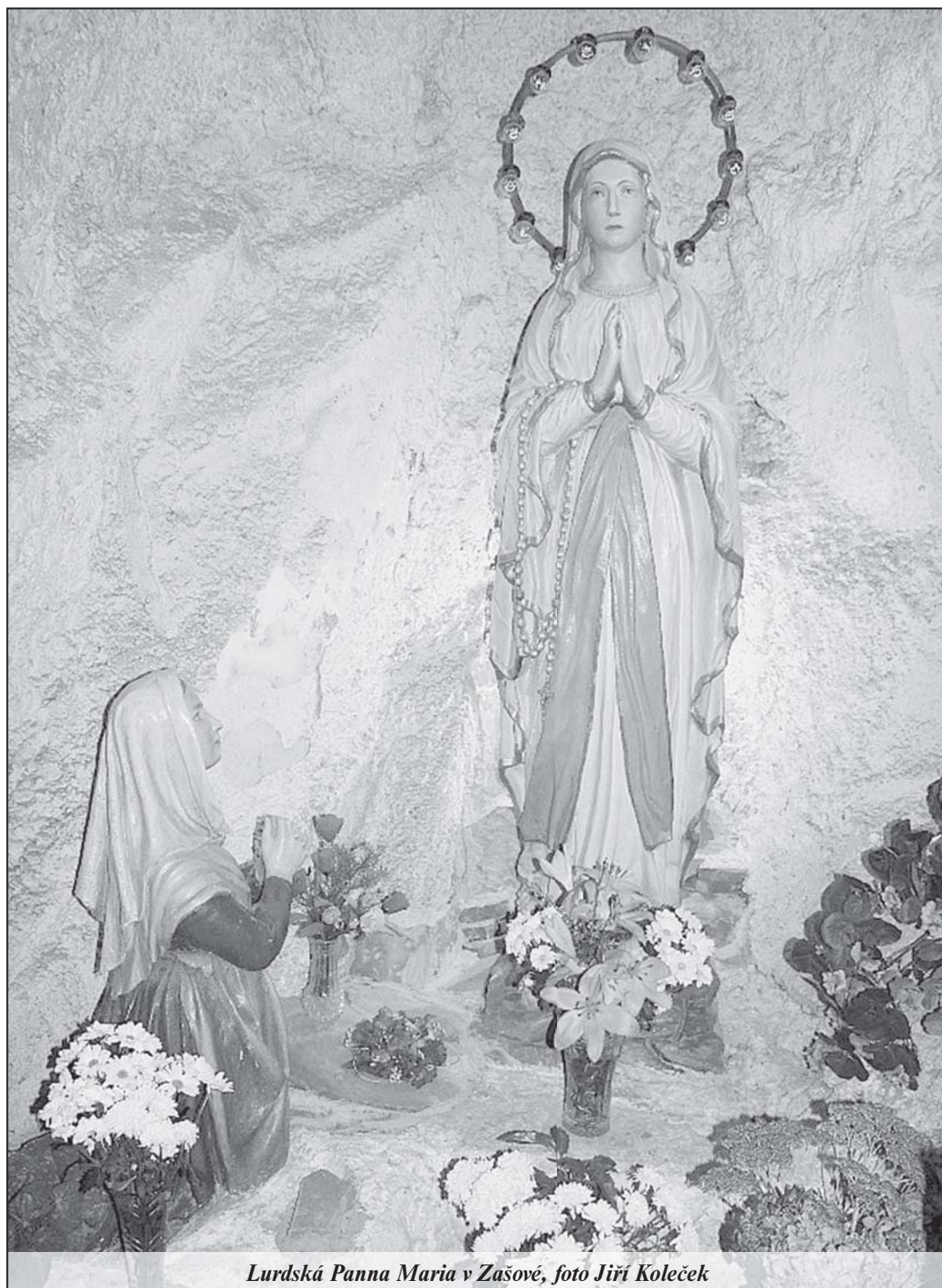
Sv. Alfons Maria z Liguori
- strana 9 -

**Vizionář: Tajemství zjevení
v Tre Fontane (42)**

Saverio Gaeta
- strana 11 -

**Slovo k naší Poslanecké
sněmovně Parlamentu ČR
Kardinál Dominik Duka
ke schválení**

komunistického návrhu
zákonu o zdanění
tzv. církevních restitucí
- strana 12 -

Lurdská Panna Maria v Zašové, foto Jiří Koleček

Svatý Michal Cordero

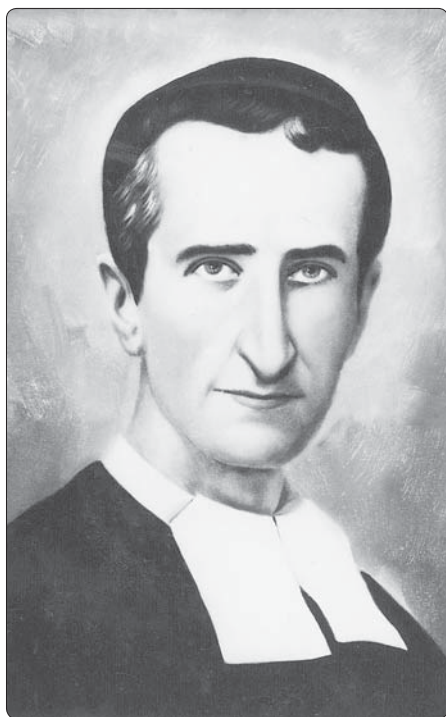
Také Ekvádor vydal světu světce, a to vskutku znamenitého. Jmenoval se původně František (Francisco), znám je ovšem pod svým řeholním jménem Michal (Miguel). V Ekvádoru je pokládán za národního hrdinu, a když zpráva o jeho smrti v dalekém Španělsku dorazila do této jihoamerické země, vyhlásila tamní vláda státní smutek.

Světlo světa spatřil v slunném městě Cuenca v Ekvádoru dne 7. listopadu 1854. Navzdory pobytu pod neustále zářícím sluncem k němu musel přicházet i lékař. Narodil se totiž se zdeformovanými chodidly, kvůli tomu začal chodit až jako pětiletý. Potíže s nohama ho pak provázely celý život. Ve svých 9 letech pak František vstoupil do nově otevřené školy, kterou v jeho rodném městě zřídili bratři křesťanských škol neboli školští bratři. Do té doby se vzdělával doma, podstatnou část výuky tvořilo seznamování se s životopisy světců. V dětské duši malého Františka se záhy zrodila touha stát se rovněž svatým. Došel k závěru, že nejsnadněji si tento sen splní jako školský bratr. Tak ho spiritualita a celkové zaměření kongregace založené sv. Janem de la Salle (1651–1719) chytily u srdce, tak mu imponovala atmosféra ve škole i vztahy mezi bratřimi. I proto už ve 13 letech poprosil František rodiče o svolení, aby se mohl stát jedním z bratří.

Opakovalo se to, co lze pozorovat u řady jiných světců a čeho jsme kolikrát svědky i dnes: rodiče sice byli praktikujícími katolíky, ovšem synovu budoucnost si představovali jinak – měla odpovídat společenskému postavení rodiny. Být obyčejným bratrem v nějaké kongregaci rozhodně těmto představám neodpovídalo. Něco jiného by ovšem bylo, kdyby se stal diecézním knězem a v budoucnu třeba i váženým prelátem. Proto svého syna přemluvili, aby vstoupil do nižšího diecézního semináře. Za několik měsíců ho ale měli doma zpátky – Františkovi se v semináři povážlivě zhoršilo zdraví, proto byl poslán domů s doporučením, aby se nejprve dal do pořádku a pak aby se případně na vlastní riziko vrátil.

Pobyt pod rodnou střechou mladému pacientovi svědčil náramně. Jeho stav se rychle zlepšil, takže otec mohl za nějaký čas v klidu služebně odcestovat do peruánské Limy, aniž by se musel bát o Františkovo

zdraví. Když se vrátil, syna už doma nezastal. Ten totiž využil jeho nepřítomnosti a obměkčil svou matku, aby kývla na jeho rozhodnutí stát se školským bratrem. Sice se jej znovu snažila přesvědčit, aby dal přednost diecéznímu kněžství, jenže Františkova touha byla natolik silná, že si

Svatý Michal Cordero

ji nenechal vzít. Utéct ke školským bratřím ale nemohl, jako nedospělému by mu musel svolení k tomu dát otec. Matčino srdce nedokázalo odmítat stálé prosby dítěte volajícího po štěstí a povolilo. Cordero starší na dálku souhlasil s manželčíným rozhodnutím, byť s výhradami, a tak mohl 24. března 1868 František konečně obléct vysněný hábit školských bratří a také přijmout nové jméno – Michal.

Ještě však neměl vyhráno. Jeho otec „oprášil“ starou nechuť k tomuto synovu rozhodnutí. Protože ale Michal už složil sliby, byla otcova pravomoc v tomto směru omezená. Zbývala mu naděje, že se mu podaří šikovnými kličkami zatlačit na pro-

vinciála, případně přesvědčit syna s připomenutím jeho synovské povinnosti vůči rodičům, počítaje v to v první řadě poslušnost. Pisemně tedy požádal provinciála, aby Františka-Michala poslal okamžitě zpět domů. Provinciál se snažil všemožně taktizovat, až sám Michal usedl k psacímu stolu a napsal závazné prohlášení: „Prohlašuji před Bohem všemohoucím, že jsem skálopevně přesvědčen o svém povolání v řeholi bratří křesťanských škol a že nikde jinde bych nebyl na svém místě.“

Michal Cordero nebyl synem jen tak někoho, jeho otec Francisco Febres Cordero byl významným politickým aktivistou, takže není divu, že se o Michalově vytrvalém boji za povolání brzy mluvilo i v nejvyšších kruzích, aktivně se o tento případ zajímali ekvádorstí biskupové a nuncius; přece jen šlo o pozoruhodnou záležitost, která svou dlouhodobostí (trvalo to šest let) předčila jiné známé osobní zápasy mladých lidí o podobu své budoucnosti.

Po šesti letech došlo k obratu, jehož zápletku by si těžko mohl vymyslet sebelepší scénarista. Z nějakých důvodů byl zatčen blízký přítel Michalova otce. Ten se v potřebě svému příteli pomoci pokouřil a po dlouhé době kontaktoval svého syna s prosbou, aby se přimluvil u prezidenta země, velkého příznivce díla školských bratří, za přítelovo propuštění. Pro hlavu ekvádorského státu šlo o nečekanou příležitost stát se přímým aktérem osobní rodinné historie, kterou zpovzdálí sám bedlivě sledoval. Vyšel Michalově žádosti vstříc, a tak tentokrát k psacímu stolu zasedl Francisco Febres a zjihlý napsal: „Můj nejdražší synu. Jsem nesmírně rád, že Tvá intervence přinesla kýžený výsledek. Přijmi mé požehnání. Otcovo požehnání přináší vždy radost, i kdyby byl sebehříšnějším člověkem. Dávám Ti své požehnání z celého svého otcovského srdce.“

Tento dopis už psal do Quita, kam byl br. Michal po roce noviciátu přeložen. V ekvádorské metropoli strávil 40 let, během nichž si získal nehynoucí slávu, a to nejen doma, ale i za hranicemi.

Vyučoval na škole vedené školskými bratry a i mezi těmito vyhlášenými mistry ve vzdělávání dětí vynikal svými mimořádnými pedagogickými schopnostmi. Dokázal jako nikdo jiný získávat dětské duše pro Krista, stejně jako mnohé z dospělých, s nimiž prostřednictvím svých

žáků přicházel do styku. „*Srdce je bohaté, když je šťastné, a je šťastné vždy, když touží po Bohu,*“ měl ve zvyku říkat.

Při pedagogických úspěších bratra Michala Cordera nešlo v žádném případě jen o profesionální výkonnost, veledůležitou roli zde sehrával lidský faktor, který v případě „*Hermana Miguela*“ – bratra Michala v očích ostatních lidí nesl znaky svatosti. Nežrídka se stávalo, že mu svou úctu dávali okázale najevo, což pochopitelně snášel s velkými rozpaky. O Kristu zkrátka nesvědčil jen slovy, ale i svým životem, svými skutky, svou všeobjímající a odzbrojující láskou.

„*Hermano Miguel*“ se však neomezoval výhradně na učitelskou činnost. Postupně se vypracoval na předního znalce španělštiny, sepsal několik učebnic, které byly obratem zavedeny do všech ekvádorských škol, ba dokonce i do škol v jiných španělsky hovořících zemích. Nadto překládal teologické spisy, sestavil katechismus a psal básně, rovněž vysoce hodnocené. „*Umělci a spisovatelé jsou vždy hrdí, když jejich učitelé byli velcí mistři. Říkávají: »Byl jsem jeho žákem.« Můj mistr a vzor jsi Ty, Ježíši,*“ říkával.

Z obyčejného školského bratra se stala kulturní autorita celé země, k níž vzhlíželi úplně všichni, jeho jméno se stalo pojmem nejen v Jižní Americe. Ekvádorská *Akademie jazyka a literatury* mu nabídla místo ve svých řadách, záhy ji napodobily akademické instituce jiných států, včetně Španělska či Francie. Vzdor velkému pracovnímu nasazení a mnoha jiným činnostem si ponechával možnost „*získávat živé svatostánky pro Krista*“, jak říkával připravě děti k prvnímu svatému přijímání. Jeden takový „*živý svatostánek*“ se jmenoval Carlos Maria de la Torre – po letech se stal quitským arcibiskupem a prvním ekvádorským kardinálem.

V roce 1907 byl Michal Cordero vyslán na „*starý kontinent*“. Tři roky předtím zkonfiskovala zednářská francouzská vláda školským bratrům majetek a je samotné vyhostila za hranice země. Bratr Michal se jim měl v jejich novém sídle v Lembecqu nedaleko Bruselu stát morální oporou a také člověkem, který je výukou španělštiny a duchovním vedením připraví na působení v misiích. Michalovu chatrnému zdraví však tento přesun neprospěl, po třech letech se proto musel odebrat do španělské-

ho Premià de Mar, kde měli bratři křesťanských škol noviciát. Zde měl formovat své příští spolubratry. Jak v Belgii, tak ve Španělsku mu spolubratři i věřící projevovali podobnou úctu jako v Ekvádoru.

Školští bratři však neměli jen přátele, nýbrž i nepřátele. Ti proti nim, jakož i proti celé církvi vystupovali podobně otevřeně jako v sousední Francii. Začalo přituhovat, množily se útoky na kněze a řeholníky i prosté věřící, a když se situace v noviciátě v Premià de Mar stávala neúnosnou, usoudili představení začátkem roku 1910, že bude lepší aspoň načas opustit pozice a hledat útočiště na bezpečnějším místě. Těžce strádající Michal Cordero vyrazil na bolavých nohou taktéž. Před odchodem odevzdal svůj osud Bohorodičce a s Nejsvětější svátostí ukrytou ve svém ranci se belhal do Bonanovy.

Zde koncem ledna už tak dost neduživého bratra Michala sklátila bronchitida, k níž se záhy přidal i těžký zápal plic. Tušil, že konec je blízko, proto se na něj začal svědomitě připravovat. Dne 7. února přijal svátost pomazání nemocných a záhy nato i Eucharistii. Ještě předtím poprosil všechny okolo, aby mu odpustili jeho pro-

vinění, a o dva dny později, 9. února 1910, „*jeho břímě dopadlo na váhy Spravedlivého*“, užijeme-li slov Jana Čepa. Ekvádorská vláda v reakci na zprávu o jeho úmrtí vyhlásila státní smutek.

Pohřben byl ve Španělsku, avšak tlak z Ekvádoru na převoz jeho ostatků byl tak silný, že v roce 1936 došlo k jejich převezení do Quita a následnému uložení na předměstí Magdalena. Rakev na místo posledního odpočinku otce Michala doprovázel každý, kdo v Ekvádoru byl jen něco málo znamenal – církevní i političtí představitelé, zástupci kultury i armády, ale také statisíce prostých věřících...

Ani poté úcta k zemřelému „*Hermanu Miguelovi*“ nepolevovala. Poutě k jeho hrobu se stávaly masovou záležitostí. V roce 1945 byla na jeho počest vydána speciální edice známek, o devět let později – u příležitosti 100 let od jeho narození – mu vláda v Quitu postavila velký pomník z bronzu a mramoru, a když byl v roce 1977 papežem Pavlem VI. beatifikován, radost Ekvádorců neznala mezí. Reakce na jeho svatořečení 21. října 1984 Janem Pavlem II. pak už těžko snese nějaký přírůstek...

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

pětí stům bratří najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče.

Ano, já jsem nejnepatrnější z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Evangelium - Lk 5,1-11

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali síť. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi,

a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodí učil zástupy.

Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajed' na hlubinu a spusťte síť k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim síť téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly.

Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas – a také všech jeho společníků – nad tím lovením ryb, které chytily; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

Bůh koná také dnes zázraky uzdravení

Je obdivuhodné, co všechno dnes lékařská věda dokáže. A když nedokáže, tak poprosíme. Když to nepomůže, tak to neškodí. Vždyť Bůh dal svým učedníkům příkaz, aby léčili. Tento dar je třeba znovu objevit, jak vyzývá jeden lékař.

O hližím se na čtyřicet let svého lékařského působení. Od roku 1981 jsem šťastně ženatý se svojí ženou Marlies. Jsa ovlivněn rodiči – otec byl lékař, matka učitelka – začal jsem už brzy v rámci svého povolání pořádat přednášky, nejprve na čistě lékařská témata. Můj impulzivní charakter vedl k rostoucímu zatížení v povolání, které vedlo po skončení studia dětí, navzdory mému předsevzetí konečně méně pracovat a navzdory opakovanému varování mojí ženy, nevyhnutelně k přepracování a zničení mého zdraví.

Od Boha jsem se hříšně odloučil, ne dbal jeho nejdříve tichých a později i hlasitějších znamení a hrál jsem se na slunci svých odborných úspěchů. Bůh, přesahující všechno lidské pomýšlení, zasáhl v roce 2008 hromem do mého života: diagnóza rakovina prostaty, operace, jenom tři dny v nemocnici (!), neochvějně pokračování v práci – v pohledu nazpět nepochopitelně.

Pokračování nádorového onemocnění navzdory lékům proti rakovině vyžadovalo v roce 2010 intenzivní ozařování trvající měsíc, což mi nebránilo v tom, abych denně nepracoval, místo abych přemýšlel, co mi On chce říci. Ozařování neodstranilo rakovinu, vedlo spíše k těžkým poškozením, včetně krvácivému zánětu střeva.

V roce 2012 došlo k akutnímu odvozu do nemocnice, přímo z ordinace (!) kvůli značné ztrátě krve. Na příští den byla stanovena operace k zavedení umělého vývodu střeva bez možnosti zpětné operace.

V noci předtím jsem se modlil s pohledem na Ukřižovaného v nemocniční kapli: Ať mě mine tento kalich! Bůh musel mne odbojného přinutit předstoupit před svoji tvář.

Moje žena vyvolala modlitební řetězec. Když operatér chtěl příští den ráno přistoupit k operaci, krvácení se zastavilo. Bylo to vyslyšení modliteb?

Krvácení se brzy obnovilo. Dnes vím, že Ježíš by mě nemohl jinak donutit ke kázni. Několik měsíců mě vozili denně sanitkou ke speciálnímu ošetření na kli-

niku, dostával jsem stále krevní konzervy. Moje žena objednala pouť k Matce Boží do Fatimy. Odmítl jsem, umřít bych mohl také doma. Marlies ale na tom trvala, neustále se modlila, já jsem dostal před odletem dvě krevní konzervy.

Wolfgang Hödl

Matka Boží musela přimluvu přijmout, protože od té doby jsem už žádnou konzervu nepotřeboval. Sice jsem začal připravovat jako poděkování první přednášku o lékařsky nevysvětlitelných uzdraveních, ale začal jsem znovu se svojí lékařskou praxí, pohrdaje už tak výraznými Božími znameními. Teprve když se v roce 2014 dostavila velmi bolestivá poškození následkem ozařování na močovém měchýři spojená s krvácením a když onemocněli a zemřeli na rakovinu známí, začal jsem chápat Boží znamení a vedení – buď vůle Tvá! – a dal jsem se jako lékař do služby hlásání především zázračných skutků Pána.

„Heiland“ (Spasitel) je odvozen od staroněmeckého slova „heilant“, což znamená uzdravovat. Uzdravující Ježíš stojí ve středu zájmu, protože pořádám tyto přednášky o uzdravování k větší slávě Boží, abych oslavoval Boha, jenom jeho. „Já jsem Hospodin, jenž tě uzdravuje.“ (Ex 15,26)

Ve Starém zákoně jsou nemoci a smrt následky viny a hříchu, konečně hříchu dědičného. Přesto se také zde ukazuje milosrdný Bůh tím, že nám dává naději na odpuštění hříchů a na uzdravení. V Žal-

mu 103 čteme: „Veleb Hospodina, má duše... nezapomínej na žádný z jeho dobrodiní... jenž ti odpouští všechny urážky, jenž tě léčí z každé nemoci.“

V Novém zákoně se zjevuje Bůh ve svém Synu Ježíši Kristu jako uzdravující Bůh na zemi. „Všichni, kdo měli nemocné postižené rozličnými chorobami, mu je při západu slunce přiváděli, on vkládal ruce na každého z nich a uzdravoval je.“ (Lk 4,40) Jednoznačné poukázání na to, jak důležité bylo pro Ježíše uzdravování nemocných, a jak si v následujícím objasníme, je důležité také v našich dnech.

Jak velmi bych si přál, aby v kázáních a církevní praxi byly zázraky Ježíšových uzdravení – které nejsou vůbec jenom symbolické, ale opravdu skutečné – odpovídajícím způsobem doceněny. Uzdravení se dnes považuje za primární úkol moderní medicíny – jaký základní omyl! Staří lékaři znali ještě rčení: „Medicus curat, Jesus sanat“ (lékař léčí, Ježíš uzdravuje). My lékaři jsme nástroji Božími, nic méně, ale také nic více!

Poslání moderní medicíny, práce vědců, lékařská věda jsou částí stvoření Božího, které ještě není ukončeno. Abychom si to ujasnili: Bez Božího působení by se nemohla vyléčit ani tak malá zranění, jako jsou odřeniny nebo řezné rány. Pak nastupuje uzdravovací proces Boží léčivou silou.

Zázračná uzdravení, která se udála skrze učedníky jako nástroje Ježíšovy, jsou nápadnými svědectvími této božské léčivé síly, jak dosvědčuje Písmo: „Cestou uviděl jednoho člověka od narození slepého. Jeho učedníci se ho zeptali: »Rabbi, kdo zhřešil, on, anebo jeho rodiče, že se narodil slepý?« Ježíš odpověděl: »Ani on, ani jeho rodiče nezhřešili, ale mají se na něm vyjevit Boží skutky.«“ (Jan 9,1–3) Jednoznačněji to nejde vyjádřit.

Zázračná uzdravení jsou tedy zjeveními živého Boha. Když sám Jan Křtitel, strádající v Herodově žaláři, zapochyboval o Ježíšově božství, dal mu Ježíš osobně na vědomí, že právě zázračná uzdravení jsou důkazy Boha: „Právě v té chvíli uzdravil mnoho lidí z nemoci, od neduhů,

od zlých duchů a navrátíl mnoha slepým zrak. Potom odpověděl poslům: »Jděte a vyprávějte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni a hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst.« (Lk 7,21-22)

Ježíš věděl, že jeho pozemské poslání skončí na Golgotě, požádal a zmocnil proto učedníky, aby pokračovali v jeho zvěstování slovem i činem (záračnými uzdraveními!) ... „Svolal Dvanáct a dal jim sílu a moc nade všemi zlými duchy a k léčení nemocí. A poslal je hlásat Boží království a uzdravovat.“ (Lk 9,1-2) „Oni pak vyšli a všude kázali a Pán působil s nimi a slovo dotvrzoval znamením, jež je doprovázela.“ (Mk 16,20)

Po staletí známe zázraky uzdravení. Svätý Augustin podává zprávu o 70 zá-

račných uzdraveních během dvou let, kdy byl biskupem v Hippo. Mnoho světců, abychom vyjmenovali Františka z Assisi, Antonína z Padovy, Ritu z Cascie ve středověku, Otce Pia ve 20. století, uzdravovalo za svého života a uzdravuje svoji přímluvou také dnes.

Ve svých přednáškách o uzdravení jsem vyprávěl o lékařsky a přírodovědecky nevysvětlitelných, ale jednoznačně dokazatelných uzdraveních z bezvýhodně pokročilých rakovinových onemocnění, o okamžitých uzdraveních z Parkinsonovy nemoci, z oslepnutí, o uzdraveních malého dítěte s těžkým onemocněním mozku atd. Zázraky v Lurdech jsou lékařsky analyzovány, zázraky uzdravení související s Janem Pavlem II. jsou známy, jsou to nepopíratelné důkazy pro to, že Ježíš léčí také dnes.

Lékařská zkoumání eucharistických zázraků z Lanciana a Lehnice jsou důkazy pro Ježíšovu přítomnost v těle a krvi v Nejsvětější Eucharistii. Právě v průběhu mešni oběti se stávají působivá uzdravení. Více víry, více důvěry, vytrvalá modlitba a zpověď s odpuštěním by mohly způsobit také dnes více záračných uzdravení. Existují objektivní doklady, že lékaři, kteří se modlí se svými pacienty, případně za své pacienty, dosahují lepších výsledků ve svém působení. Ježíšovo milosrdenství a léčivá moc jsou nepřetržitě, musíme se snažit o to, abychom je ve zvýšené míře využívali k dobru mnoha nemocných a trpících.

Z VISION 2000 - 4/2018 přeložil -mp

O autorovi: Dr. Wolfgang Hödl je lékař a pořádá přednášky na téma „Ježíš uzdravuje i dnes“, doma i v zahraničí.

O Otčenáši - „Abba, Otče!“

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Nejde pouze o používání symbolu - v tomto případě postavy otce - ve spojení s tajemstvím Boha. Jde takřka o přecherpání celého Ježíšova světa do vlastního srdce. Pokud tak učiníme, můžeme se doopravdy modlit „Otče náš“. Říci „Abba“ je něco mnohem důvěrnějšího, jímavějšího než oslovit Boha pouze „Otče“. Proto kdosi navrhol přeložit toto původní aramejské slovo „Abba“ výrazem „Táto“ nebo „Tatínku“ a namísto „Otče náš“ říkat „Náš Táto, Tatínku“. Budeme říkat nadále „Otče náš“, ale v srdci jsme zvaní říkat „Tati“ a vztahovat se k Bohu jako dítě ke svému tatínkovi, kterému říká „tati“. Tyto výrazy totiž evokují cit, vřelost a něco, co nás uvádí do kontextu dětských let; obraz dítěte objímaného otcem, který zakouší ve vztahu k němu nekonečnou něhu. A proto, drazí bratři a sestry, abychom se modlili dobře, je zapotřebí dobrat se dětského srdce. Nikoli soběstačného srdce, tak není možné modlit se dobře, nýbrž jako dítě, které je v náručí svého otce, svého táty, svého tatínka.

Lépe nám však smysl tohoto slova přiblíží určitě evangelia. Co znamená toto slovo pro Ježíše? Otčenáš dostává smysl a náladu, pokud se jej naučíme modlit například z podobenství o milosrdném otci v 15. kapitole u Lukáše (15,11-32).

Představujme si tuto modlitbu pronášenou marnotratným synem poté, co zakušil objetí svého otce, který na něho dlouho čekal, nepřipomněl mu jeho neomalená slova a nyní mu jednoduše jen dává najevo, jak moc mu chyběl. Pak objevíme, jak tato slova ožijí a nabudou na síle. A ptejme se: Je možné, že Ty, Bože, znáš pouze lásku? Ty neznáš nenávisť? Ne - odpověděl by Bůh - znám pouze lásku. Kde je v Tobě pomsta, požadavek spravedlnosti, rozhořčení nad uraženou ctí? A Bůh by odpověděl: Já znám jenom lásku.

Ve způsobech jednání otce z onoho podobenství je něco, co velice připomíná smýšlení matky. Jsou to především matky, které omlouvají děti, kryjí je, nenaruší empatii k nim a neustále je mají rády, i když by si to už vůbec nezasloužily.

Stačí si vybavit pouze tento výraz - *Abba* - aby se rozvinula křesťanská modlitba. A svätý Pavel ve svých listech jde stejnou cestou, a jinak by to ani nešlo, protože je to cesta, které učil Ježíš. V tomto oslovení je síla, jež táhne celou zbyvající modlitbu.

Bůh tě hledá, i když ty jej nehleďš. Bůh tě má rád, i když jsi na něho zapomněl. Bůh v tobě rozeznává krásu, i když myslíš, žeš zbytečně promarnil všechny svoje talenty. Bůh není jenom otec, je ja-

ko matka, která svoje dítě nikdy nepřestane milovat.

Modlit se znamená pro křesťana jednoduše říci „Abba“, říci „Tatínku“, říci „Tati“, ale s dětskou důvěrou.

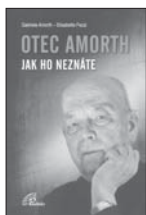
Může se stát, že se i my ocitneme na stezkách Bohu vzdálených, jako se to stalo marnotratnému synovi, anebo upadneme do samoty, která nám dá pocítit opuštěnost ve světě; anebo pochybíme a budeme ochromeni pocitem viny. V takových těžkých chvílích můžeme ještě najít sílu se modlit, když začneme oslovením „Otče“, avšak proneseným s nádechem dětské něhy: „Abba“, „Tatínku“. On před námi svoji tvář neskryje.

Pamatujte si dobře: možná v sobě někdo z vás nosí něco nepěkného, co neví, jak vyřešit, zahořklost, protože učinil to či ono... On svoji tvář neskryje. Neuzavře se do mlčení. Řekni mu „Otče“. On ti odpoví: Ty otce máš. - „Ano, ale já jsem delikvent...“ - Máš ale otce, který tě má rád! Řekni mu „Otče“, začni se tak modlit. A ve ztišení se nám dostane odpovědi, že nás nikdy neztratil z očí. - „Ale, otče, já jsem se dopustil toho a toho...“ - „Nikdy jsem tě neztratil z dohledu, všechno jsem viděl. Ale zůstal jsem vždycky tam, blízko tebe, věrný svoji lásce k tobě.“ - Taková bude odpověď. Nikdy nezapomeňte říkat „Otče“.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

OSOBNOST KATOLICKÉ CÍRKVE

OTEC AMORTH • JAK HO NEZNÁTE
Gabriele Amorth - Elisabetta Fezzi • Z italského přeložil Jan Lachman • Revize překladu Kateřina Lachmanová • Předmluva otec Paolo Carlin, OFM Cap

Svědectví o prosté, avšak skálopevné víře paulinského kněze, jemuž se podařilo přimět církev jak doma v Itálii, tak ve světovém měřítku, aby nejen znovu začala brát vážně biblické učení o působení andělů i démonů v dějinách spásy, ale především aby se ve službě exorcistů zapojila do boje proti Zlému.

Paulinky • Brož., 140x205 mm, 224 stran, 299 Kč

PRO ŽIVOT Z VÍRY

PROČ CHODIT DO KOSTELA? • DRAMA EUCHARISTIE
Timothy Radcliffe • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Předmluva Rowan Williams, arcibiskup canterburský

„Tato kniha není komentářem eucharistické liturgie. Ani to není, striktně řečeno, teologie eucharistie, jako kdyby člověk byl zastáncem např. určité teologie manželství nebo křtu. Je to spíše velmi nedokonalé zkoumání toho, jak se eucharistie týká všeho. Všechny naše zkušenosti s tím, co to znamená být živí, nacházet i ztrácet smysl, mít z něčeho požitky i trpět, jsou eucharistií osvětlovány a samy ji také osvětlují. Je to svátost naší radosti, svobody a naděje,“ vysvětluje autor v úvodu své knihy, jež volně navazuje na knihu *Proč být křesťan?*

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 256 stran, 300 Kč

SVĚDECTVÍ DOBY

PANÍ DOKTOROVÁ 0-287 ANEB Z ČESKOSLOVENSKA DO GULAGU

Larysa Henijuš • Překlad z běloruštiny Světlana Vránová • Překlad veršů z běloruštiny Maks Ščur • Redaktor a autor jmenného rejstříku Sjarhej Knyrevič • Editorka Alena Tichanovič • Odborná konzultantka Mgr. Daniela Kolenovská, Ph.D. • Odpovědný redaktor J. Martin Brauner

Knihy není jen dalším svědectvím o utrpení lidí v sovětských gulazích. Pro českého čtenáře představuje také unikátní svědectví o období od první republiky přes německou okupaci po nástup komunistů k moci – to vše viděno očima běloruské emigrantky. V meziválečném období žila v Československu velmi silná ukrajinská, ruská a běloruská emigrace. Po nástupu bolševiků a vzniku SSSR emigrovaly z těchto zemí miliony vzdělaných lidí, z nichž několik desítek tisíc lidí skončilo právě v Československu. Vzpomínky na svůj život napsala Larysa Henijuš, vzácná, statečná, obdivuhodná žena s nezlomným charakterem a zásadami. K tomu všemu byla skvělou básnířkou. Její příběh se začíná odvíjet na pozadí období pohnutých dějin Československa, když v roce 1937 přišla s malým synem do Prahy za svým manželem, lékařem. V roce 2018 uplynulo sedmdesát let od chvíle, kdy čeští komunisté vydali československé občany Henijušovy do rukou Sovětů, a tím do gulagu. Text knihy vzniká v běloruském městečku Zelva, kam se Larysa vrátila s manželem z gulagu. O rukopis měla velký zájem sovětská státní bezpečnost, ale archeolog Michas Čarniauskij jej potají převezl do Minska. Tak se text uchoval, a po smrti autorky a rozpadu SSSR byl publikován pod názvem *Zpověď*. Kniha se stala v Bělorusku bestsellerem.

ERGO Brauner, s. r. o.

Váz., A5, 400 stran, 325 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r.o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r.o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., IČO 00533866. Znak MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.